

Větvíčka a Kořínek

(autorka Tereza Foltýnková)

Dobrý den, milé děti,

jestlipak víte, že společně s vašimi maminkami, tatínky, sestřičkami, bratříčky, babičkami, dědečky, tetičkami, strýčky a všemi kamarády žijí a dohlíží na vás také skřítki a víly. Holčičky mají své víly a chlapečkové zase skřítky. Existuje spousta skřítků a víl. Každý z nás má hned několik skřítků nebo víl. Tak například skřítki a víly školcoví, domácí, pokojíčkoví, lesní. A co všechno dělají a k čemu nám jsou? Školcoví skřítki a víly dohlíží na vás, děti, jak jste hodné ve školce, jestli všechno spapáte a zda posloucháte paní učitelky. Domácí skřítki a víly, sledují jestli posloucháte maminku, tatínka a své bratříčky či sestřičky, zda jim doma pomáháte. Pokojíčkoví se starají, jestli máte vždy uklizené hračky, než jdete spinkat. A pokud se najde někde zakutálená neuklizená hračka, šup s ní do pytle a už ji nesou pryč. Skřítkové a víly nejsou však jenom na to, aby vás hlídali. Oni rovněž hodné a poslušné děti odměňují. Občas jim přinesou nějaký ten dáreček nebo dobrůtku. A když jdou děti spát, vklouznou jim pod peřinku a našeptávají jim krásné sny. Nakonec je tady ještě skupina lesních skřítků a víl. O těch bych vám moc ráda pověděla pár příběhů. Znáš totiž jednoho skřítku a jednu vílu. Hezky si lehněte, nastražte ouška, zachumlejte se pod peřinku a poslouchejte příběhy o skřítcích a vílách.

Skřítek z listí

Skřítek Kořínek a víla Větvíčka

Uprostřed velké zahrady plné barevných květin stál vysoký starý smrk, v jehož korunách si rok co rok stavěli hnízdo ptáčci. Kmen ošetřoval kmotříček datel a o kořeny se starali maličkatí tvorečkové - skřítki. U samotných kořenů tohoto stromu se jedné teplé jarní noci, když měsíc byl v úplňku, začalo dít něco pozoruhodného. Půda pod spadnými jehličkami smrku se třepotala, hýbala a poskakovala. Jakkoli by ne. Rodinka lesních skřítků očekávala veselou událost. Poprvé by měl spatřit světlo světa jejich prvorozený chlapeček, maličký skřítek jménem Kořínek. A tak se všechno připravovalo a uklízelo.

Během stejné noci, ve stejnou dobu, na stejném stromě, avšak v samotné koruně tohoto starého vysokého smrku, se děly podobné věci. Žila tam rodina víl. Tato křehká stvoření se starala o to, aby smrk byl zdravý, vysoký, aby rostl rovně a nezlomily ho silné větry vanoucí z hor. Víly poskakovaly z větve na větev, rovnaly jehličí do řady, aby žádná jehlička nevykukovala. Každou chvíli se totiž měla narodit maličká víla jménem Větvíčka.

„Hurá, hurá!“ volali skřítki zpod kořenů smrku. „Sláva, sláva!“ prozpěvovaly si víly vysoko ve větvích. Další dva noví pomocníci přišli na svět - Kořínek a Větvíčka. Avšak ještě o sobě navzájem nevědí. Ještě netuší, že jednoho dne se setkají a budou nejlepšími kamarády, kteří zažijí společně spoustu zajímavých dobrodružství.

Smrk z papíru s obtisky štětce

Jak se Kořínek seznámil s Větvičkou

Malý skřítek Kořínek si jednoho dne hrál u zkrouceného kořenu na skákanou. Hop sem přes kořen, hop zase zpátky. Když v tom, jakoby přímo ze samotného nebe, málem přímo na něj spadla víla. „Jejda,“ lekl se Kořínek. „Kdopak jsi a odkud jsi přiletěla?“ Maličká víla byla ze všeho tak vyplašená, že málem zapomněla mluvit. „Jauvajs, to jsem se potloukla,“ špitla po chvíli. „Potloukla jsem si kolínko a moc to bolí,“ zafňukala. Kořínek kouknul na podřenou nožičku, v mžiku se otočil a někam odběhnul. Dobře věděl od své maminky, že na bolístku je nejlepší lístek jitrocele. Ten naštěstí rostl kousek za kapradinami blízko zkrouceného kořene starého smrku. Za chvíli se vrátil s lístečkem a přiložil ho víle na kolínko. Bylo vidět, že víle se hned ulevilo a bolest byla ta tam. „Jmenuji se Větvička. Bydlím tady na tom smrku v samé koruně. Hopsala jsem po jehličkách na větvi, o jednu jsem zakopla a spadla jsem až dolů. Kdopak jsi ty, a co tady děláš?“ zeptala se zvědavě Větvička. „Já se jmenuji Kořínek. Před pár dny jsem se narodil v kořenech tohoto starého smrku,“ odpověděl skřítek. Oba na sebe nejprve koukali, pak se po chvíli začali smát na celé kolo, chytili se za ruce, začali poskakovat, točit se do kolečka a byli moc šťastní, že našli jeden v druhém kamaráda.

Skřítek Kořínek a víla Větvička

Kořínek s Větvičkou se vydávají na průzkum

Jednoho dne se Kořínek s Větvičkou rozhodli, že se půjdou podívat do okolí, co se kolem jejich starého smrku děje. Pravda, že měli strach vyjít dál, než to doposud znali. Ale zvědavost byla den ode dne větší a větší. Nejdůležitější bylo udělat první krok do neznáma do vysoké trávy. Ani jeden z nich nevěděl, co je tam čeká. Jen čas od času slyšeli prapodivné zvuky, které se linuly právě tam odněkud. A tak se jednoho slunečného dne rozhodli, když slunce bylo vysoko, když ani smrk nevrhal stín, že to půjdou společně prozkoumat. Nožičky měli maličké, tráva byla tuze vysoká, ale šlapali, co jim síly stačily, přímo za neznámými zvuky. Když se víc a víc přibližovali ke zvukům, začali je rozeznávat. Bylo to podobné, jako když si spolu hrají na honěnou u smrku. Kořínek rozhrnul ručičkou poslední stéblo vysoké trávy, Větvička se strachy schovávala za skřítku, jen hlavičky jim vykukovaly zpoza stébla. Vtom před sebou spatřili několik obrů, jak si hrají na posekané trávě s míčem několikrát větším, než jsou oni sami. Zůstali stát, jakoby zkameněli. Nemohli udělat jediný krok. Ani dopředu, ani dozadu. V životě nic podobného neviděli. A jak tak stáli, najednou letěl ten obrovský míč přímo na ně. „Utíkej, Větvičko, utíkej,“ volal na vílu Kořínek a sám běžel, jak nejrychleji dokázal. Doběhli ke svému smrku, kde oba bydleli. Popadnout dech nemohli. Sedli si zády k sobě na pokroucený kořen a smáli se. Smáli se tak nahlas, až vylezla Kořínkova maminka zpod kořene stromu. Všechno jí pověděli, co zažili a co viděli. Maminka pokývala hlavou, uklidnila je, dala jim napít medového nektaru a pověděla jim, že ti obři nejsou žádní obři, ale jsou to lidské děti. Lidé jsou mnohem větší než Kořínek s Větvičkou. A strom, na kterém rodina skřítků a víl žije, že roste ve veliké zahradě lidí. Taky jim pověděla, aby se od lidí drželi dál, že lidé je nesmějí vidět. Nikdo neví, co by lidé udělali, kdyby spatřili taková malá stvoření. Toho večera, když usínali Kořínek s Větvičkou ve svých postýlkách, dlouho přemýšleli o prožitém dni, o lidech, o lidských dětech a také o tom, co jim skřítkova maminka pověděla. Nakonec je únava přeci jen přemohla. Oči se jim zavřely, spokojeně oddychovali a pod víčka se jim vkrádal sen o přátelství s lidskými dětmi.